

"Je moet helemaal niet zingen!" De spin sprong van woede in haar hangmat op en neer. "Je moet ophoepelen, en wel onmiddellijk!"

"Kan niet," zei de kabouter. "Ik moet hier spitten. Uw hangmat hangt boven mijn tuin. Ik woon hier. Zodoende."

Hu kon de spin natuurlijk niets meer zeggen, en met een:

"Goed, goed, maar graag zachtjes dan," ging ze zuchtend weer liggen.

De kabouter ging weer aan het werk, eerst zwijgend, toen voor zich ui neuriënd, en tenslotte klonk het aarzelend:

"..in de boohoom zit een gorkel.."

De spin kon de slaap niet meer vatten. En het lag echt niet

aan het lawaai, want de kabouter deed heel zachtjes. Maar

ze lag maar te piekeren: wat is in vredesnaam een gorkel?

Met of zonder bel. En wat doetie in een boom?

De spin hield het niet meer uit. Ze keek over de rand

en riep "Psst!"

"Huh?" vroeg de kabouter geschrokken.

"Ik wil niet storen," zei de spin, "maar wat is feitelijk een gorkel?"

"Weet ik veel." De kabouter haalde zijn schouders op.

"Maar ik snap het niet," dramde de spin.

"Is ook niet om te snappen, is om te zingen!"

En dat deden ze toen. De spin hielp de kabouter met het

spitten van zijn tuin, en om beurten rustten ze even uit

in de hangmat, en de hele tijd zongen ze keihard:

"IN DE BOOHOOM ZIT EEN GORKEL

EEN GORKEL MET EEN BEL!"